

In Memoriam Zuster Anneke van Bakel

(zoals voorgelezen door haar medezuster Tiny Holscher tijdens de uitvaartdienst op 13 februari 2018 in Klooster Terhaghe, Eindhoven)

We zijn vandaag hier bijeengekomen om onze Zr. Anneke uitgeleide te doen op haar laatste reis. Wij hadden niet voorzien dat zij zo snel van ons zou heen gaan. Temidden van haar medezusters is zij op woensdag 7 februari j.l. gestorven. Zoals zij zelf al eerder heeft opgeschreven, had “haar levenstrein het eindstation bereikt”.

Anneke werd geboren in Eindhoven als zevende kind in een groot gezellig gezin van vijftien kinderen, zes jongens en negen meisjes. “ We waren met velen”, schrijft zij, ”en ik heb een hele goede herinnering aan mijn jeugd, vooral onze uitstapjes met ons vader. Hij werkte bij de spoorwegen en dan mochten wij met hem mee op stap”.

Als 15-jarige verlangde zij al om naar het klooster te gaan: “uit Liefde tot God en de evenmens”, zei ze. Op 12 mei 1950 werd haar wens vervuld en trad zij op 21-jarige leeftijd in bij de Witte Zusters in Maarn om haar postulaat te beginnen.

Na het noviciaat in Esch, deed zij op 1 mei 1953 haar eerste professie. Daarna vertrok zij met haar karavaan naar Algiers voor een aanvullend vormingsjaar. Zij maakte er kennis met het moederhuis en het internationaal karakter van de Congregatie. Zij schreef dat ze dat jaar met 75 zusters in opleiding waren uit Europa en Amerika.

Na dit vormingsjaar keerde zij in mei '54 terug naar Boxtel waar zij, naast huishoudelijk werk, cursussen volgde op de huishoudschool. Drie jaar later verhuisde zij naar Sancta Monica in Esch om de Engelse taal te leren met het oog op haar vertrek naar Tanzania.

In 1957 was het zover en op 1 oktober vertrok zij naar Ndala. Naast de zorg voor de keuken werkte zij met vrouwen, en gaf ze onderricht aan kinderen op school en leerde hen naaien, breien en koken. Na 2 jaar vertrok zij naar Mwanza waar zij hetzelfde werk deed. Daarna was zij in Usongo, een dorp in het binnenland, en ook daar deed ze veel werk met kinderen en vrouwen. Zij maakte ook zelf modellen en voorbeelden van allerlei soorten handwerk om haar lessen visueel en duidelijker te maken. Zij was afgelopen jaar blij verrast toen zij deze door haar handgemaakte modellen in de vitrine zag staan op onze tentoonstelling in St. Agatha over 150 jaar Witte Zusters.

In 1967 kwam zij voor verlof naar Nederland. Gedurende die tijd hielp zij in de keuken in Mook en ging zij naar België voor geestelijke bijscholing. Een jaar later vertrok zij weer naar Tanzania, nu naar een nieuwe post in Mpanda, waar een huishoudschool was geopend voor schoolverlaters. Daar gaf zij weer les in koken en handwerken.

In 1972 kwam zij voorgoed terug naar Nederland met Vorstenbosch als reisdoel, waar ze ging koken voor de gemeenschap, iets wat ze fijn vond om te doen. In 1973 werd zij vervangen en ging zij huishoudelijk werk doen in het verpleeghuis Cunera te Heeswijk Dinther. Zij begon

met een cursus in geriatrie omdat zij met oudere zusters werkte en begon als bejaardenverzorgster. Zij nam het initiatief om voor pedicure te gaan leren en heeft daarmee de voeten van heel veel van haar zusters kunnen verzorgen. Ook nam zij rijlessen wat haar goed van pas kwam om naar de gemeenschappen te gaan en later ook in Eindhoven te kunnen chaufferen voor haar medezusters.

In januari 1981 werd de gemeenschap in Vorstenbosch gesloten en betrok zij met 15 medezusters een etage in het kloosterbejaardenhuis van de Zusters Dominicanessen in Reuver (Limburg). Daar maakte zij deel uit van de staf als bejaardenverzorgster. Na 20 jaar was het aantal zusters sterk verminderd en werd het klooster in Reuver opgeheven. Van daaruit vertrok Zr. Anneke samen met Zr. José Jansen naar Eindhoven. Na samen te zijn geweest gedurende 20 jaar waren zij erg op elkaar gesteld geraakt en hadden ze veel steun aan elkaar. Anneke heeft José zo veel mogelijk liefdevol bijgestaan waar mogelijk.

Zij voelde zich thuis in Eindhoven, als "in een warm bad", schrijft ze ergens. Naarmate de jaren verliepen echter, voelde zij zich meer en meer vermoeid. Na het overlijden van Zr. José in 2017 nam deze vermoeidheid toe, zij miste José heel erg en was graag in haar eigen kamer om rustig te bidden of te handwerken en van het uitzicht te genieten. Toen zij ziek werd, had zij niet meer de kracht erover heen te komen. Na een kort verblijf in het ziekenhuis, waar het eerst de goede kant op leek te gaan, verergerde haar toestand snel. Zij was blij weer naar huis te mogen waar zij met veel liefde en toewijding werd verzorgd, totdat zij op haar eigen kamer afgelopen woensdag is overleden. Onze oprechte dank gaat uit naar allen die haar hebben bijgestaan en verzorgd in haar laatste dagen.

Enkele jaren geleden schreef Anneke al een afscheidsbrief die ik U graag voor wil lezen:

"Eindelijk voel ik dat mijn lange en laatste reis is begonnen waar ik me allang op heb voorbereid. Maar treur niet om mijn heengaan, ik zal blij zijn allen die mij zijn voorgegaan terug te zien. Hierboven zal ik op jullie wachten.

Ik ben maar 15 jaar in Afrika geweest, om daar de mensen te helpen, niet lang. Maar bij mijn terugkeer heb ik hier heel dikwijls, vooral aan mijn medezusters, een uitgestoken hand mogen geven. Ik heb het geluk gehad om pedicuren te leren. En in die dertig jaren heb ik weer heel wat voeten klaargestoomd zodat zij weer vooruit konden. Ook met autorijden mocht ik aan veel zusters een dienst bewijzen.

Wel had ik moeite met praten, waar ik anderen misschien verdriet heb aangedaan. Zelf heb ik daar ook onder geleden daar ik niet kon uitdrukken wat ik graag zeggen wilde. Ook had ik een grote drempelvrees.

Nog een ding en ik stop: Ik hield heel veel van handwerken, wat ik ook heel veel gedaan heb. Ons moeder had mij al breien geleerd voor ik naar school ging, graag deed ik borduren, enz. Dank zij God mocht ik dit alles doen. Nu ga ik rusten....

Vaarwel en tot ziens. Anneke"

Lieve Anneke, moge je rusten in de eeuwige vreugde van de Heer.